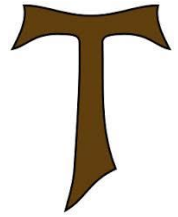

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

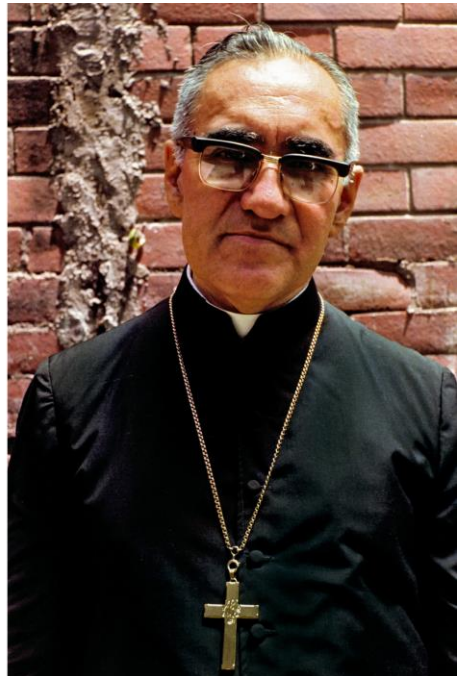

Any 23 21 octubre 2018 núm. 215

ofscat.jimdo.com

ofscatalunya@outlook.es

EL PAPA FRANCESC CANONITZA EL PAPA DE LA REGLA DE L'OFS I A SANT ROMERO D'AMÈRICA

Cada any, la colònia aragonesa de Lleida ens reunim per celebrar la festa del Pilar, encara som molts els fills de l'Aragó i ens agrada trobar-nos i compartir allò que és nostre. El centre de la festa es l'Eucaristia a l'Església de Sant Joan. Em toca sovint celebrar-la. Aquest any us envio una lectura de l'Evangelí de Lluc que correspon a la festa. L'heu de llegir com la d'un sacerdot que s'afegeix i es dirigeix als seus compatriotes com a frare aragonès. És una la lectura en clau aragonesa de Lc 11, 27-28, pensada per un aragonès i adreçada als seus aragonesos. Està escrita en la meua llengua.

Així coneixereu una vessant meua que us és inèdita.

EL PILAR 2018

No me extenderé en un saludo protocolario. Así pues, queridos todos: compatriotas aragoneses y hermanos de la tierra, de nuestra tierra, devotos de la Pilarica, fieles cristianos, amigos. Quiero empezar con un abrazo. Sentir el latir de vuestro pecho junto al mío en un día como hoy.

Hoy, particularmente hoy, día del Pilar, quisiera dar un giro a otros momentos en los que también nos hemos unido convocados por la solemnidad de Santa María del Pilar. Otras veces he comentado desde esta misma tribuna, los sentimientos que nos unen respecto a nuestra Virgen. Lo que sentimos los corazones aragoneses respecto a la que asumimos como Madre y Maestra. Hoy quisiera hacerlo, motivado por el texto del Evangelio de Lucas, intentar como vive y lo que debía sentir Jesús respecto a su Madre, porque María, Madre de Jesús y Madre nuestra, también nos hace hermanos de Jesús al ser Madre común, suya y nuestra. Un hombre, Jesús, que se sentía de su tierra como nosotros nos sentimos de la nuestra. Y lo haré tomando como referencia el texto de Lucas que nos brinda el Evangelio de nuestra Fiesta.

Una mujer, fervorosa y enfervorizada, le suelta un piropo genial: "Dichoso el vientre que te llevó y los pechos que te criaron". Nada que no podamos oír ni en la plaza de toros de Huesca, ni en el estadio de la Romareda, en la plaza del Torico de Teruel, en el Coso, en el Tubo, en la Calle Mayor de Belver, o bien en un bar de Almudévar o el hogar de los jubilados de Berbegal o de Grañén. Simplemente lo expresaríamos y lo manifestaríamos de una forma más contundente y me explico. Traduzcámoslo al castizo y con salero: ¡Viva la madre que te parió!

Los aragoneses somos muy dados a las exclamaciones contundentes y expresivas y lo que más me duele y no lo cambiaré yo ahora, es que somos unos "caguen... tal". Nos cagamos en todos los sitios menos en el wáter. Y con unos reniegos tan particulares que nos retratan. No me llena de orgullo. De verdad. En absoluto. Y las expresiones: "Sí pol'haba"; "Copón"; "Que poca sustancia tiene"; "Tócate la pera"; "Marcha a cascala"; "Fulano es un dau pol saco"...; son tan ancestralmente nuestras. Y nos salen automáticas y espontáneas. Luego ni nos acordamos de lo dicho.

Pues con esa misma espontaneidad automática, una mujer le grita a Jesús y para exaltarlo a Él pone por bendita o por dichosa a su Madre. Que no es otra cosa que lo que estamos haciendo nosotros hoy. Exaltar a la Madre para rendir homenaje al Hijo.

Y Jesús, el Hijo, no la contradice. Por eso, muy humildemente, y utilizando esos rasgos tan nuestros, tan aragoneses, que yo os comentaba y que surgen de esa manera tan desenvuelta y atávica de nuestras entrañas, os ofrezco la posibilidad, a mi modo de ver y como referencia, una clave de interpretación de las palabras de Jesús como respuesta al halago o lisonja recibidos.

Jesús ni contradice, ni desmiente. Simplemente aumenta y corrige, como en las reediciones de los grandes libros: "Mejor dichosos los que..." No porque la mujer no tenga razón y a Él no le haya satisfecho la alabanza, sino porque existe y Él la da, una posibilidad más grande y ofrece algo que para el propio Jesús es mayor: "Mejor dichosos los que escuchan la palabra de Dios y la cumplen."

Jesús no está menoscabando a quien es su Madre, ni muchísimo menos, pero Jesús está asumiendo la voluntad del Padre, aquella misma voluntad por la que Dios se ha hecho hombre en Jesús y por la misma voluntad que le llevará, fruto de su propia coherencia y de vivir como ha vivido, a la cruz. Y la voluntad del Padre es mayor que la maternidad de María. Porque la maternidad de María es voluntad de Dios. Lo más gordo de todo esto es que María lo asume y la voluntad de Dios la convierte en voluntad propia. Es por eso que María es dichosa y es bendita: "Mejor dichosos los que escuchan la palabra de Dios y la cumplen." Porque María ha escuchado la Palabra de Dios y la ha cumplido hasta el último de los extremos.

María es la Madre de Jesús, Jesús es el Hijo de María, pero si vemos en Jesús al Verbo Encarnado, a la Palabra de Dios hecha hombre, si el Verbo de Dios es Jesús y Jesús es Dios ya que es la Segunda Persona de la Santísima Trinidad, Jesús es el Dios de María, aunque sea su Hijo. Y no solamente es el Dios de María, es nuestro Dios y en Jesús, María y nosotros tenemos el mismo deber de adoración.

Es por eso que los más dichosos son los que cumplen la palabra de Dios. De Madre no hay más que una, solamente una mujer entre toda la humanidad puede ser lo que ha sido María, pero por el mismo amor y gracia de Dios toda la humanidad puede llegar a cumplir lo que hizo María. Y esto es, seguir la voluntad de Dios sin reservas de ninguna clase y de manera incondicional. Dios es tan Padre nuestro como lo es de la Virgen María. Luego ya veremos quién lo consigue y... por eso María está donde está y la tenemos donde la tenemos.

Os invito a que lo consideréis. La Pilarica es nuestra advocación de la Virgen, Madre de Dios, pero no por nuestros méritos sino por los méritos del Padre que nos entrega a María como modelo y nos permite verla como a una baturra más, pero no es Aragón quien la ha hecho baturra, ha sido el Padre eterno que con amor nos la brinda y la comparte con nosotros y en la Pilarica nosotros la aceptamos y asumimos como tal.

Fra Joaquim Recasens, ofm

LA FRATERNITAT COM A TESTAMENT

Un dels plaers de l'estiu, sobretot si pots gaudir d'algunes estones de tranquil·litat és el de dedicar-te a la lectura. Sempre hi ha llibres que vas deixant per a més endavant. En el meu cas, feia temps que tenia ganes de llegir *La fraternitat com a testament*. L' autor, Éloi Leclerc, ofm, és conegut, sobretot, per la seva obra *Saviesa d'un Pobre (1963)*, un petit volum molt afortunat des del punt de vista editorial i que encara avui constitueix un autèntic *best seller* en el món franciscà. Tenim al nostre abast una acurada i bella traducció al català (1977) de fra Joan Botam, ja en la seva setena edició.

Com que molt aviat celebrarem la festa de sant Francesc, coincidint com sempre amb els inicis de les activitats de les nostres fraternitats de l'Orde franciscà seglar, m'ha semblat que us podria interessar saber-ne alguna cosa. De fet, *La fraternitat com a Testament*, és el recull d'una entrevista feta a l'autor un any abans de la seva mort (2016) i d'altres petits escrits seus publicats anteriorment, sempre amb referència a *Saviesa d'un Pobre*.

Éloi Leclerc neix a Landerneau, petita ciutat bretona, el 1921, segon de quinze fills, cinc dels quals esdevindran religiosos. Als vuit anys, la mare, li regalà una vida de sant Francesc: *Vaig quedar-ne fascinat, -confessarà de gran fra Éloi-, però la meua vocació franciscana es deu a la predicació d'un caputxí de Dinard que va venir a missionar al meu poble quan jo ja era més grandet. Em va agradar tant el que aquell frare ens explicà sobre sant Francesc, que d'aleshores ençà ja no vaig saber viure sense ell.* Com el seu germà, ingressà al seminari seràfic dels franciscans observants i als 18 anys professà la Regla dels framenors: *En aquells temps no teníem tanta necessitat com ara d'esperar tant. No teníem por d'assumir compromisos.*

Als vint-i-dos anys, fra Éloi amb una vintena de companys religiosos, entre ells el seu germà, foren obligats a traslladar-se als camps de treball alemanys: *En arribar a Metz, els soldats alemanys no nazis ens van aconsellar que féssim marxa enrere fins a Nancy. Allà vam ser detinguts per la Gestapo, obligats a treure'ns l'hàbit i conduïts al camp de treball de Köln-Nipps.* Els primers temps gaudeixen encara d'una certa llibertat. Poden anar a celebrar l'eucaristia a un convent de religioses i visitar els joves obrers francesos deportats. Però... *Un matí del 1944, més de seixanta sacerdots, religiosos, seminaristes i altres joves de la JOC, vam ser deportats al camp de concentració de Buchenwald. Allà començà l'autèntica davallada als inferns. En el nostre vagó érem quatre franciscans, un de molt malalt. Mentre aquest germà agonitzava en el vagó sense sostre i mirava fixament el Cel, espontàniament ens vingué als llavis el Càntic del Germà Sol. Sempre m'he preguntat com en aquells moments la por i la temptació de la desesperació deixà pas a la figura lluminosa de sant Francesc...Estic convençut que la meua producció literària, especialment "Saviesa d'un Pobre", provenen d'aquella experiència.* Per avui, us deixo amb el relat impressionant de fra Éloi Leclerc. només un tast de les seves memòries. Si us sembla, en continuarem parlant.

Fra Josep M. Segarra, ofmcap

SALIÓ EL SEMBRADOR A SEMBRAR...

Con motivo de la celebración de un capítulo ordinario de la O.F.S. de Cataluña se me invita a presidir la Eucaristía y compruebo que el Evangelio del día es la parábola de Jesús sobre el sembrador.

Posiblemente ninguno de los allí presentes seamos labrador pero todos entendemos lo de sembrar, lo que son las semillas y lo que es recolectar los frutos. Es otoño, tiempo apropiado para la siembra y tiempo de esperanza, de confiar que el fruto lleve en su tiempo. Comenzamos un nuevo curso que tiene mucho que ver con el sembrar para recoger. Esta parábola es muy realista. Es nuestra vida, nuestras decisiones, el fruto obtenido por nuestro trabajo.

Podemos recordar las cosas que hemos programado con ilusión, que hemos puesto nuestro corazón y, que con el tiempo llega la desilusión, porque los resultados no fueron como habíamos previsto.

Otras veces hemos tenido que hacer cosas para lo que no nos sentíamos preparados y, sin embargo, aquello que nos encomendaron ha crecido, nos ha enriquecido, aún lo conservamos dentro como un recuerdo agradecido.

Hay veces que por rutina o por pereza desperdiciamos los talentos (semillas) que hemos recibido. Lo hacemos en ambientes o a personas indiferentes- “bordes del camino” o “terrenos pedregosos” -con lo que va pasando el tiempo sin ver ningún fruto.

Nos cuesta ponernos en las manos de Dios, tener confianza. Usamos nuestras estrategias y dejamos de lado la raíz de nuestra vida de fe. Aquella convicción que la vida y los frutos que de ella sacamos son don de Dios que debemos hacer fructificar. Dios siempre siembra en nuestro corazón, no se cansa, nos va dando oportunidades para que la dejemos crecer, fructificar.

También Dios pone en nuestras manos una “semilla buena”, espera que la sembremos en ambientes apropiados, que sepamos esperar, ser constantes en el cuidado. Esto lleva consigo el orar, pedirle al Señor que esté presente en el proceso, que no se canse de nuestras incongruencias, nuestros desánimos.

He dicho “semilla buena” porque también nosotros somos sembradores como nos pregunta el Papa Francisco: “¿qué tipo de semilla sale de nuestro corazón y de nuestra boca?, pues “nuestras palabras pueden hacer tanto bien, así como tanto mal, pueden sanar y pueden herir, pueden animar y pueden deprimir”.

Pienso que es una reflexión apropiada para este principio de curso donde cada uno tendrá sus responsabilidades.

Fra Francisco Pesquera, ofmcov.

LA PREGÀRIA

Santa Teresa de Lisieux defineix la pregària com una senzilla mirada cap al Cel. És un crit de reconeixement i d'amor, tant dintre l'alegria, que ens il·lumina els nostres cors, com dintre la tristor que, de vegades, ens els enfosqueix. L'oració cristiana és una forma de pregària interior i silenciosa que adreça una senzilla mirada d'amor vers Crist que tant ens estima.

Per pregar n'hi ha prou amb fer una parada de tot allò que estem fent i pensant, acollint aquell moment present com una gràcia, i és que és una gràcia, seient en silenci en la confiança de Crist, estimant-lo i deixant-nos estimar per Ell a fi i efecte que actui sempre en nosaltres. És una qüestió de fe real nodrida per la meditació assídua de les Escripures i per amor als altres, sobretot als que ens envolten.

Mitjançant la pregària, dirigim els nostres cors a Déu que està present en nosaltres, sempre que no l'haguem fet fora pel pecat, i és a partir d'aleshores que, tal i com ens diu sant Pau, ja no vivim per nosaltres sinó per Crist, que viu i prega en nosaltres. El temps de pregària no ens pertany, és de Déu. Estem sota la seva mirada amorosa com un nen que se sent segur al costat de la seva mare.

La veritable pregària és aquella que brota dels nostres cors, i com més temps hi dediquem, més creixerà el nostre amor a Déu i als que ens envolten, i ho veurem tot més clar perquè al mateix temps també creixerà la nostra fe i la nostra esperança en Aquell que ens estima tant.

Hi ha moltes classes i classificacions de pregàries en base a les característiques de les mateixes, encara que penso que això no és pas important, sinó que el més important és l'amor que posem en aquesta comunicació amb el Bon Déu. Aquesta comunicació sorgeix quan tenim ganes d'estar una estona amb l'estimat per dir-li coses boniques, és a dir, per adorar-lo, per agrair-li tot allò que som i que tenim i per demanar-li dons, tant espirituals com materials ...

Balbina Birba, ofs

VIDA FRATERNA

Un dels textos evangèlics que farien vibrar sens dubte a Francesc d'Assis seria aquest : "Tots vosaltres sou germans" (Mt 23, 8). Aquesta germanor ens iguala a tots, situant-nos al mateix nivell, descartant el "domini" dels uns envers els altres, com molt clar ho deixa establert Jesús a Mt 20, 25- 26 i a Lc 22, 26.

Així, doncs, en la Fraternitat, el títol general per a tothom és el de germà i el títol especial és el de ministre tot advertint que el nom de ministre ve de *minus* que vol dir "menor", en consonància amb la Paraula del Senyor: "El més gran de vosaltres serà el vostre servidor" (Mt 23, 11). ¡Quantes vegades meditaria Francesc el text de Gàlates 5, 13!. "Per la caritat feu-vos servents els uns dels altres. "Ens poden ajudar en aquesta reflexió els següents documents: la 1a Regla no butllada 5, 3-4 ; 9, 14 ; 22, 25. 33 ; i la 2a Regla butllada 10, 1-2. Per tant és evident que "som" en la mesura que "som germans".

Eudald Sudrià, ofs

Notes preses de l'homilia predicada per fra Eduard Rey durant la missa solemne dedicada a sant Francesc el 4 d'octubre de 2018 al Santuari de la Mare de Déu del Roser de Pompeia.

La Mare de Déu de Pompeia té concentrats en el rosari que du entre les mans tots els misteris de vida de Jesús. Presenta un esguard seriós i una mirada baixa. Ens mostra a Jesús nen, tot insinuant-nos "feu el que Ell us digui", però també té molt present la Passió. És una "marededéu" que ens invita a ajudar-nos del rosari per meditar la vida del seu Fill.

Sant Francesc és com un rosari, va seguint vivencialment les passes dels misteris de Jesús. Hi ha sants que ens han deixat escrits, n'hi ha que han romàs fidels a Jesús davant els més terribles suplicis, però Francesc ens ha deixat la seva vida com a camí d'identificació amb el Senyor.

En la seva joventut, sobretot a partir del retorn de la presó de Perusa, Francesc dubta, i davant el dubte, resa. Sant Francesc és un home que resa, i amagat en coves i baumes va prenent forma allò que serà.

És bon costum pregar sempre amb el cor pur! Alimentar sempre aquella brasa que tenim al fons del cor. El Sant Pare Francesc ens recomana resar sempre amb senzillesa.

Només qui resa pot entendre la paraula Déu. Només qui resa sap de què parla quan parla de Déu.

Pregar és el primer pas per identificar-nos amb Jesús. El fil d'or que ens hi condueix.

Un altre bon hàbit que ens ensenya sant Francesc és habituar-se a anar-se vencent un mateix. La competició de debò és contra un mateix. Francesc es venç a si mateix quan besa el leprós, el marginat de la societat que no li pot retornar res material. Aquest Francesc que es venç a si mateix és el Francesc que segueix Jesús. Vencent-nos seguim Francesc i Jesús mateix, ens identifiquem amb ells, i com s'ha dit abans és aquest un signe que ens identifica.

Diu un punt de la Regla que els germans vagin pel món sense pledejar, que no busquin polèmiques, que no jutgin els altres...

En un món en què les paraules corren veloces, en què l'important és parlar per parlar, opinar per opinar, sense valorar si es parla veritat o mentida, cosa que genera discussions motivades o sense, sant Francesc ens ensenya a anar pel món sense motivar polèmiques sense sentit, sense generar crítiques amb raó o sense, som gent de pau.

La pregària habitual, la victòria sobre les passions per imitació a Crist i la vigilància del que diem per amor al pròxim, són tres consells que podem aprendre de sant Francesc i ens ajudaran a identificar-nos més i més amb Jesucrist.

DELS GERMANS DE LA RESIDÈNCIA ASSÍS

Parlar de la residència Assís, de sant Quirze del Vallès, és parlar del p. Lleó i de la Mare de Déu de l'Ajuda. Com sabeu, l'obra Assís va néixer de la fraternitat de l'Ajuda i sota l'impuls dels germans terciaris, col·laboradors incondicionals de l'assistent, fra Lleó. Ja a començaments dels anys setanta, i potser una mica abans i tot, els germans van anar prenent consciència del que significava l'envelliment del veïnat de Ciutat Vella i més concretament del Barri de sant Pere. I s'hi va posar fil a l'agulla. En un pis del carrer de Canuda d'una germana terciària, s'hi van aplegar un grupet de germanes que van constituir el primer nucli del que esdevindria l'actual residència, entre elles l'estimada Paulina Hernando. Molt a prop, al Portal de l'Àngel, s'hi va instal·lar un despatxet atès durant anys per la Mercè, neboda de fra Lleó, on diferents voluntaris de la fraternitat de l'Ajuda, hi passàvem llargues estones atenent la gent que demanava informació i fent fitxes.

La primera Junta estava integrada per alguns germans terciaris, els "fundadors", que en dèiem: Joan Planas, primer president, Ramon Jacques, i el Sr. Tafanell, i la Mª Rosa Costa, primera directora.

Però la residència estava lligada a tota la comunitat cristiana de l'Ajuda, no tan sols als terciaris. Fra Lleó, amb la seva il·lusió i convicció, feia vibrar la nostra gent. Per això va voler que la Mare de Déu de l'Ajuda i sant Francesc fossin els patrons de la residència i que Assís esdevingués un centre d'atracció de l'espiritualitat de l'Ofs.

Durant anys, entorn del 4 d'octubre i el 2 de febrer, els autocars de l'Ajuda arribaven carregats de simpatitzants per a celebrar les dues festes principals.

Els residents d'Assís, malgrat que cada diumenge ve a celebrar l'eucaristia fra Martí, la qual cosa li agraïm molt, ens trobem una mica aïllats. Vam tenir la sort que fins que va morir, ens visitava cada mes fra Miquel Colom i s'estava amb nosaltres un parell de dies.

Ara, com havia fet en la seva anterior etapa com a assistent de l'Ofs i en tornar de Mallorca, fra Josep Mª Segarra ens visita mensualment, celebra l'eucaristia i a continuació es reuneix amb els terciaris i simpatitzants i explica les activitats del'Ofs.

Abans de marxar visita els malalts, que aquí mai no en falten. Molts dels residents d'Assís coneixem en Josep M. des que el 1972 va aterrar a l'Ajuda i les seves visites ens alegren molt.

Una cosa molt bonica és que la gna.Montserrat Linares i, de vegades també el germà Carles Aranda, venen sempre amb el cotxe ple de germans de Pompeia i l'Ajuda que d'altra manera no ens podrien visitar. A més, cada curs s'hi fan presents els germans de l'Ajuda, de Sabadell i d'altres fraternitats. Tots són molt benvinguts, i és que la companyia és tan bona!

Fins un altre moment, germans.

Eulària Anglís, ofs.

PER ACOSTAR-SE AL SANT FRANCESC PROFUND CAL DETECTAR QUI ÉS EL LEPRÓS QUE TENIM A PROP

Per Catalunya Religió. Dij, 04/10/2018

(Glòria Barrete –CR) El 4 d'octubre se celebra arreu la festivitat de sant Francesc d'Assís, sant italià i pare de l'esperit franciscà. Una espiritualitat propera, familiar, popular en molts casos, que ha deixat nombroses petjades en infinitat d'indrets i que compta avui amb una família immensa arreu del món que es concreta en Ordes, congregacions i nombroses associacions laïcals. Una d'aquestes herències és l'Orde dels Framenors Caputxins, que acaba de celebrar nou Capítol General a Roma en què s'ha escollit un nou Ministre General. Aprofitem la festivitat de sant Francesc per parlar amb l'únic caputxí català present en aquest Capítol, fra Eduard Rey, provincial dels caputxins de la província de Catalunya i Balears.

"S'ha fet l'habitual repàs dels sis darrers anys des de l'anterior Capítol General i sobretot s'ha constatat que vivim una època de canvi fort en l'Orde". El canvi al qual es refereix Rey ja fa anys que s'evidencia i no és només propi de l'Orde dels Caputxins. Parla de l'envelliment i la manca de vocacions que pateixen indrets com Europa, tradicionalment forts eclesialment parlant, però alhora el ressorgiment d'altres presències com Àsia i Àfrica amb un gran creixement actual. "Al Capítol es podia palpar aquest canvi perquè els africans i asiàtics porten una realitat vibrant i viva".

Aquest canvi de paradigma que no és nou ha portat al Capítol a seguir parlant de col·laboració entre províncies, una realitat que ha vingut per quedar-se. "Nosaltres ara mateix tenim una col·laboració amb una província de la Índia, de la qual han vingut quatre frares a Catalunya, inserits treballant amb nosaltres i convivint-hi". Però aquest intercanvi no és un fet aïllat, "és la tònica d'altres províncies del món com França, Alemanya, Itàlia, Canadà o Estats Units.

La vida en comunitat, al centre

A diferència de Capítols Generals d'algunes congregacions on es donen algunes directrius i es marquen línies d'actuació, el Capítol General dels Caputxins no en marca cap de línia d'actuació concreta. "Nosaltres com a Orde no tenim la missió tant al centre com potser d'altres ordes i congregacions. El centre està més en la vida de comunitat". Això no vol dir que de la missió no se'n parli, explica Rey, però no de la missió estricta com dècades enrere es feia per parlar dels llocs de "missió clàssics" sinó com a noves formes de missió que ara inclouen també Europa ja que els frares que venen al vell continent d'altres llocs també volen que se'ls reconeguin com a missioners. "Venen a portar el missatge i el testimoni d'Església a llocs on potser s'ha anat perdent la fe i la pràctica".

Cal recordar que els caputxins a Europa tenen una presència molt conventual, a diferència d'Àfrica i Àsia on els caputxins sí tenen escoles, parròquies i obres socials. "Aquí també estem dedicats a la pastoral però sovint al voltant del convent". És per això que el Capítol General serveix en el seu cas per escollir superiors i govern, però

també d'altra banda "per posar-se d'acord entre les relacions amb les altres províncies o també en temes cabdals com són la protecció de menors".

Una de les preocupacions generals i que ja va treballar el Ministre General anterior és també mantenir l'Orde a nivell de carisma. "Sent un carisma el nostre que no es defineix a través de les obres que tenim com podrien ser escoles, cases o el que sigui, aquesta expansió pel món en realitats tan diferents fa que l'Orde sigui diversa a cada lloc on som". Mantenir la unitat del carisma és un dels reptes presents i futurs.

Rey confessa que sí ha notat al Capítol "una comunitat gran i un aire de família entre tots", però que és evident que el tipus de vida que es fa a Alemanya o a Madagascar "és ben diferent a la de l'Àsia". El seu carisma, però, es defineix "com a forma de vida", com ja expressava sant Francesc d'Assís. "No és tant una missió concreta com sí una forma de vida, i mantenir la unitat d'aquesta forma de vida en una diversitat tan gran de contextos és un dels reptes dels quals s'ha parlat en el Capítol a Roma".

Una trobada de germans

La dimensió de trobada del Capítol és especialment important en cas dels caputxins. "El Capítol no és només un lloc per tractar temes sinó una trobada de germans. Aquesta dimensió de trobada crec que constitueix més la unitat de tots plegats que no les discussions que es puguin tenir". I tot i que eren 189 capitulars vinguts de més de 100 països, el resultat és sempre que "cadascú porta a casa la idea que l'Orde és més del que experimentem al nostre dia a dia a la nostra província i que hi ha una comunió que és ara palpable tenint aquests frares indis amb nosaltres, per exemple".

I enmig de la festivitat de sant Francesc d'Assís no podíem deixar de preguntar al provincial dels caputxins de Catalunya i Balears com apropar la figura del sant a la societat. "L'experiència de sant Francesc comença un dia que ell decideix donar un petó a un leprós", recorda Rey, "així que penso que una manera d'acostar-se al sant Francesc més profund és detectar qui és el leprós que jo tinc a prop, aquell que jo estic evitant, aquell de qui jo no vull saber res, i acostar-m'hi".

Col·legi Internacional del Caputxins, a Roma

AVANÇAMENT D'AGENDA PROVINCIAL DE L'OFS

Octubre 2018

23 dimarts, a les 19,30h. L'Esperit d'Assís, Pregària per la Pau, prepara l'OFS a la Cripta del Santuari de Pompeia, Avda. Diagonal 450. Barcelona.

27 dissabte, a les 9,30h acollida, a les 10h. "La pregària en sant Francesc" per Fra Gonzalo Fernández Gallardo, ofmconv. A Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Novembre

13 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFM, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

24 dissabte, a les 9,30h acollida, a les 10h. "El discerniment en sant Francesc" per Fra José Luis Parada Navas, ofm. A Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Desembre

11 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFMconv, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

14 divendres nit, 15 dissabte i 16 diumenge, recés de Advent, per Fra Joaquim Recasens, ofm al Convent de les Clarisses de Vilobí d'Onyar. Reservar plaça al correu : ofscatalunya@outlook.es ò al telèfon 635612431.

Gener 2019

8 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFMcap, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 dissabte, Jornades Franciscanes a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Febrer

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFS, a Plaça Universitat, 2. Barcelona

23 dissabte, "La veritable alegria" per Fra Jacint Durán, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Març

12 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs Franciscanes Missioneres de la Immaculada i Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor, a Plaça Universitat, 2.

23 dissabte, recés de quaresma, per Fra Josep Mª Segarra, a Balaguer.

Abril

9 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Franciscanes Missioneres de Maria, a Plaça Universitat, 2. Barcelona

27 dissabte, "Santa Clara, una lectura espiritual del "atraieu-me"" Ponent a confirmar, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Maig

14 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor i de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 diumenge, Assemblea OFS Catalunya, "Francesc d'Assís rabiosament mil·lenial" per Adelaide Baracco i Josep Mª Esquirol, a Arenys de Mar.

Juny

11 dimarts, a les 19,30h. Eucaristia (OFMconv) , a Plaça Universitat, 2. Barcelona

16 diumenge, Romiatge a Montserrat

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 7 d'octubre, 1er diumenge.

Diumenge 14 d'octubre, 2er diumenge, Obra de Teatre de Mariano Moro "Pobrecito – Francisco de Asis", Donada l'acceptació que tingueren l'any passat, enguany torna aquesta companyia d'Argentina. a les 17h. Cripta del Santuari de Pompeia, Avda. Diagonal 450. Barcelona.

Diumenge 21 d'octubre, 3er diumenge.

21 d'octubre Fraternitat L'Ajuda, 9,30h. Assemblea i Capítol.

21 d'octubre Fraternitat d'Arenys de Mar

9h. pregària davant el Santíssim, a continuació Assemblea, Tema Les Floretes, 11h Eucaristia. Convent d'Arenys , carrer Santa Maria 7.

Dimarts 23 d' octubre, a les 19,30h. L'Esperit d'Assis, Pregària per la Pau, prepara l'OFS a la Cripta del Santuari de Pompeia, Avda. Diagonal 450. Barcelona.

Dissabte 27 d'octubre, a les 9,30h acollida, a les 10h. "La pregària en sant Francesc" per Fra Gonzalo Fernández Gallardo, ofmconv. A Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Dijous 1 de novembre Tots Sants.

Diumenge 4 novembre, 1er diumenge.

Dilluns 5 novembre, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera Sant Miquel 1 bis entlo.2^a de Barcelona.

Dimarts 13 novembre, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs OFM, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

Diumenge 18 de novembre Fraternitat d'Arenys de Mar

9h. pregària davant el Santíssim, a continuació Assemblea, Tema Les Floretes, 11h Eucaristia. Convent d'Arenys , carrer Santa Maria 7.

Dilluns 19 novembre,18h. Formació, a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entrl.2^a, de Barcelona.

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.08006. Barcelona, Tel. 635 612 431.